

Voor alle mensen...

Geliefd mens,

De afgelopen weken hebben de schrijvers van de weekbrieven in het kader van de Vredesweek aandacht gevraagd voor het thema: *Niets doen is geen optie*. Of anders gezegd: iets *doen* is een optie. Zij nodigden ons uit om te leven vanuit onze grondslag. Niet afwachten, maar zelf beginnen én vrede niet alleen als ideaal koesteren, maar haar gestalte geven in de kleine stappen van alledag. In de manier waarop we spreken, luisteren, omgaan met verschillen en zorgen voor elkaar. Daar wil ik graag aan meedoen.

Ik merk in de weerbarstige praktijk hoe ingewikkeld dit soms is. Want hoewel ik probeer te leven vanuit mijn geloof, stel ik mensen ook weleens teleur, begrijp ik iemand niet goed of reageer ik anders dan ik achteraf had gewild. Soms komt daardoor de verbinding onder spanning te staan en is vrede ver te zoeken. En ik wens:

*Voor alle mensen die worstelen met gebroken verbindingen en zo verlangen naar toenadering:
moge er zachtheid zijn.*

Af en toe heb ik mijn handen vol aan het bewaren van de vrede in mijn eigen hart. Aan het niet te hard worden voor mezelf. Aan het niet blijven hangen in verwijt of oordeel over anderen. Aan het blijven zien van de mens achter het gedrag dat mij raakt. En ik bid:

*Voor alle mensen die verlangen naar innerlijke vrede maar die niet kunnen vinden:
moge er mildheid zijn.*

Soms zijn er situaties waarbij je weer in verbinding zou willen komen, terwijl de ander daar niet aan toe is. Dan blijft er soms weinig anders over dan dit te leren aanvaarden. Liefde bestaat dan soms uit wachten. Uit ruimte geven. En je onmacht uithouden.

*Voor alle mensen die verlangen naar verzoening, maar moeten leven met een gesloten deur:
moge er kracht zijn om te dragen.*

Hoewel ik zie hoe de inspanningen van talloze vredewerkers effect hebben, zijn er eerlijk gezegd ook dagen waarop mij de moed in de schoenen zakt. Wanneer ik zie hoeveel geweld, haat en vernieling er in de wereld is. Dan denk ik weleens: wat stelt mijn bijdrage eigenlijk voor?

*Voor alle mensen die zich soms machteloos voelen tegenover het leed in de wereld:
weet, dat je niet de enige bent die soms het gevoel heeft met lege handen te staan.*

Misschien is er juist voor al deze momenten een nieuw zangkoorlied gemaakt. Niet om het leed te ontkennen, niet om gevoelens van machteloosheid weg te poetsen, maar om ons eraan te herinneren - soms op onszelf vooruitlopend - dat naast alle donkere krachten óók iets anders werkzaam is. Iets wat zacht is, trouw blijft en zich nooit laat ontmoedigen.

*Het is de wortel die het asfalt splijt,
de heilige van steen die slijt
door jarenlange streling.
Wie koestert kan het ruwste materiaal
laten verdwijnen, maar nooit alleen, nooit ineens.*

*Ook als oorlog doordringt tot diep in de taal,
rondom ons woorden ontploffen,
verder weg de bommen,
zullen zachte krachten winnen,
zonder ooit iets te verslaan.*

*Het kost jaren tederheid,
oneindige herhaling van kleine vredestekens,
waarvan niet één verloren gaat.
Elk liefdevol gebaar telt mee in de beweging.*

*Het is warmte in ons lichaam
die een weg naar buiten vindt,
het is de wet waarop het leven draait.
De langzame macht van liefde.¹*

Daarom wil ik blijven meedoen. Me gedragen wetend door het vertrouwen dat we dit samen doen. Niet vanuit de overtuiging dat alles altijd goed zal aflopen, maar omdat dit het goede en zinvolle is om te doen, ongeacht de afloop.² In het geloof dat geen enkel liefdevol gebaar verloren gaat.

Met een hartelijke groet, graag uw broeder,
Marten van der Wal

Aandacht voor hen die ons zijn voorgegaan

¹ Lied 86, gemengd koor: *De zachte krachten*

² Vrij naar gedicht *Hoop*, Václav Havel